

תכניות בינלאומיות

כל ליל שבת ומוצ"ש

ארוחות צהרים וערב

מטבח סיני ואיטלקי

אווירה שקטה לאירוח

ולשיחות עסקיות

פתוח בשעות: מ-1 עד 3 בצהרים

ומ-7 בערב עד הצות

לשרותך תמיד!

פוטו רפיד

בן יהודה 68 תל-אביב

הנוסע

לחוץ לארץ?

סע ללא דאגה

רכוש במשרד הנסיעות שלך פוליסה לבטוח רפואי מקיף הכוללת:

א. הוצאות אישפוז בחו"ל עד \$1425.—

ב. הוצאות רפואיות אמבולטוריות כמו: מעבדות, רנטגן, רופאים וכו' ללא הגבלת סכום.

ג. בטוח תאונה ע"ס 10,000.— ל"י עם אפשרות הגדלה עד ל-50,000.— ל"י.

חברות לביטוח חולים

אישיכו' שלוח

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת

הר"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים.

למכירה בחנויות

הספרים הגדולות

אולפן גרג (GREGG) פותח

ב-30 ביוני בתל-אביב ובחיפה קורס ערב של חודש אחד (2 x שבוע), כל פעם שבועיים) ובתל-אביב בלבד גם קורסי בוקר וצהריים של שבוע ושל שבועיים ל-

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

בהנהלת מר חיים בריקמא. ההצלחה מובטחת! ההרשמה: תל-אביב: רח' גורדון 5 (טל. 236209) חיפה: ב"ס. במעלה, שמריה לוי 30 (לתלמידים, סטודנטים ומורים - הנחה בחופש הקיץ).

חליפות הריון

בצורה איחודית

תאם

תא שדוד' מסדיק 19 62 25 19 12 0161016

במדינה

(המשך מעמוד 18)

תבואה, שהיתה או חיילת בצבא הבריטי וחברת לחי: "יוסף גיללי סיפר לי שמת כוננים לפעולה גדולה, והציג לפני את אליהו חכים. הוא היה בחור סימפטי וחייכן, ונקשר בינינו קשר חברתי."

השניים היו מעמידים פני זוג נאהבים, שעה שערכו סיורים לעיתים ליד ביתו של מוין. כאשר ביקש אליהו לנסות את אקדחו, יצאו לטייל באחד המקומות הרומנטיים והשוממים של קאהיר - ליד הפירמידות. ערב אחד יצאו השניים לרקוד, אך באמצע הריקוד לחש לה חכים: "את יודעת, אני כל כך רחוק מזה."

כאשר הגיע בית-צורי לקאהיר, הציגו חכים לפניה שני הבחורים לא הכירו איש את רעהו עד אז, אולם התיידדו במהרה. יום אחד ביקשו ממנה לנסוע ארצה, כדי להביא משם אקדח וחומר-נפץ.

זוכרת יפה, שהיתה אז נהגת-אמבולנס: "לפני שנסעתי, עליתי לקלוב. קניתי שני מסרקות ושתי חפיסות שיקולד. הגשתי להם ונפרדנו בחמימות... הגעתי ארצה, קיבלתי מה שצריך. כשחזרתי למחנה ראתתי את פני האחות מוזרות. מה קרה? את מכירה אותם? שאלה האחות. לא!!! היא סיפרה לי על ההתקשורת. נדהמתי. רצתי לצרף, כששפתי ממלמלות: למה לא חיכו לי? למה?"

יפה נפלה למשכב, מוכתה-לם. מאוחר יותר, בהיותה עדיין בבית-החולים, שמעה מפי חברותיה כי "תלו את הטרוריסטים האלה."

האיש שלא הזדמן

באמצע העצרת לזכר שני אליהו (ראה לעיל) התפרץ עוזי אורגן, ידידו המקורב של אליהו בית-צורי. אורגן, אחיו של מנחם היג ה"כנענים" יונתן רטוש (וכיום מראשי הליגה למניעת הכפייה הדתית), קירב בשעתו את בית-צורי לחוגי הכנענים.

סען אורגן, בלהט: הנואם הקודם, יצחק שמיר, סילף את רוחו של בית-צורי, בטענה כי עשה את אשר עשה בגלל שואת יהודי אירופה. בית-צורי ראה את עצמו כעברי, הלוחם לחרות ארץ-ישראל, לא כנוקם יהודי. גישתו זו של בית-צורי באה לידי ביטוי מפורש בנאומו בבית-המשפט המיצ'רי.

התנגשות זו בעת העצרת היתה כאין ואפס לעומת ההתנגשות הגדולה יותר, שלא הגיעה אל העצרת. הסיבה: מארגני העצרת, עסקני-לחיי מנינים, דאגו מראש שלא ל"הזדמן" לבמת העצרת את נתן ילין-מיר. הם חששו פן יסביר את רקע הריגתו של הלורד מוין בצורה הסותרת את השקפתם הנוכחית.

הזדהו במקום עבר. אולם ילין-מיר, שלא בא לעצרת כלל, מוסמך מאין כמוהו לתאר את רקע המעשה. כי הוא היה המוח הפוליטי של לחי, ועל כן קבע את יעדיו המדיניים.

קיימת תמיד נטייה מצד ההיסטוריון ל"הכניס לתולדות העבר את השקפותיו בה"וה. אנשי לחי אינם יוצאים מכלל זה. שייב, שהפך מייסדן לאומני-דתי קיצוני, מנסה לתאר את שני אליהו כלוחמי מלכות ישראל מן היאור ועד הפרת. שמיר, רבי-זיוניסט מסורתי ששירת בעבר את כ"ך גוריון, והפוזל לאחרונה לעבר בגין, מציג את שני אליהו כאילו היו אנשי אצ"ל. לגבי ילין-מיר, יכול היה להציגם כחלוצי הפעולה השמית.

הוא התגבר על פיתוי זה כאשר פירסם השבוע, ב"דף-השבועון אתגר, את גירסתו, תחת הכותרת "מדוע הוצא להורג הלורד מוין?" היה זה התיאור המוסמך הראשון של מנהיג לחי לגבי המניעים שהמרידות שלטוח את שני אליהו לשליחותם הגורלית.

בגין בעליות הגג. תוך כדי כך, תיאר נתן ילין-מיר בצורה מרתקת את התפתחות המחשבה של לחי, ממת תרת לאומנית צדה לתנועת שיחרור אנטי-אימפריאליסטית בעלת אופקים עולמיים. כתב הוא:

"נגד מי אנו נלחמים, בעצמם האחרים השיבו על שאלה זו תשובות ברורות. "בן גוריון ומתנהו כינו את האויב:

* בין שלושת חברי מרכז לחי היתה חלוקת-עבודה טבעית. ילין-מיר היה המנהיג הפוליטי. יצחק שמיר היה קצין-המבצעים. ישראל שייב סיפל ביחסי-ציבור.

הספר הלבן. כלומר: יבטלו את, הספר הלבן ושוב ייצא היישוב כביס לשיתוף פעולה מלא עם האדמיניסטרציה הבריטית בארץ-ישראל.

"הרביזיוניסטים גרסו, שהאדמיניסטרציה היא עוינת, אך אפשר לשכנע את לונדון גם בדיבורים וגם בלחץ של מעשי-התנגד דות בארץ. אם תשוכנע לונדון, ייחפכו בריטניה והישוב לבעלי-ברית נאמנים, כפי שנועדו להיות בתוקף האינטרסים המשותפים (לפי הבנת תנועת-ז'בוטינסקי)".

"בניגוד לאלה - וכל גוגי הביניים - קבע לחי: "האויב הוא האימפריה הבריטית. יר"י שלים של מקמיכל לונדון של צירציל אינם שני הפכים, וגם לא שתי ידיים, ששמאל אינה יודעת מה שעושה יד ימין. שתיהן זהות ואין זו עושה אלא מה שזו מצווה לעשות.

"לחי היה ראשון כגוף שהגדיר את השילטון הבריטי בארץ כשילטון זר - הגדרה המחייבת מעשים מסקניים עד ה"סוף. על הגדרה זו יצא הקצף בחוגי

שני אליהו בבית-המשפט * נוחם שיחרור, לא נוקם יהודי

ההגנה (ובטאונה אשנב). שכן גוף זה לא היה מוכן להסיק מסקנות. אך גם באצ"ל, שהחל להתערר מתקופת השפל של שיתוף-פעולה עם הבריטים, נמצאו מערערים עליו. פגישות ארוכות הוקדשו לתיכוח על ההגדרה. מנחם בגין, שקיבל לידיו את הפיקוד באצ"ל ניסה להפריך את המונח "שילטון זר" בנימוקים שהיום ודאי יעלו גיהוך גם בעיני עצמם. הוא הציע לקרוא לאויב: "שילטון זכיוני."

"לשווא ניסו נציגי לחי להסביר לו, כי שילטון זכיוני יכול להיות גם מבני העם המדוכא. גם אז חובה להילחם, כי מן האזרח החופש האנטי והפוליטי שלו. אולם אין זו מילחמת-חירות לאומית, כי העם חי במדינתו הריבונית. לעומת זאת חייבת אומה להילחם נגד שילטון זרים, גם אם הוא איננו מוכא ועושה רק "סובות" לעם שבו הוא שולט.

"להסכמה לא הגענו. אך החיכוך בעליות גג ובחדרי-מחתרת חידד בלב נציגי לחי את ההרגשה, כי האויב הוא השילטון הזר, וכי שלטון זה איננו מקמיכל ועוד ריו, אלא מרכז השילטון האימפריאלי, הר"קם את מיומיותו ברחבי תבל, כעכביש זה, הרוקם את קוריו ממרכזו אל ההיקף.

"מכאן - ההיריור בתופעה ששמה אימפריאליזם. ובדרך הטבע נפקחות העיניים לראות, כי אימפריאליזם זה שולט בעמים ובארות הרבה, וכי כל אלה כ"ך הם לחירות ולעצמאות בדרגות שונות של התעוררות התודעה הלאומית. ופתאום מתבהר, כי אין אנו בודדים בלעננו מעטים מול אימפריה אדירה. יש לנו בעלי-ברית פוטנציאליים, שבהתלכדם יתח לא תעמוד נגדם אף המעצמה החזקה ביותר. מילחמה

* למטה: בית-צורי, מעליו: חכים מדבר אל השופטים, כשלידו שוטר מצרי.

בפינה אחת, משמשת דוגמה לעמים אחרים. היא גם מחלישה את האויב המשותף ומקלה על כל הלוחמים לחירות במקום אחר. כי גם האימפריה אינה מסוגלת לגייס כוחות בלי גבול לשם זכיון של מילחמת-שיחרור. "עצם הגדרת מילחמתנו האנטי-אימפריאליסטית העניקה לה אופק רחב וסיכויים פוליטיים חדשים. אך הגדרה מילולית אינה מספקת. צריך שאופיה האנטי-אימפריאליסטי של מילחמתנו יבוא לידי ביטוי במעשים.

"גם מטיבה זו צריכה פעולתנו לחרוג מגבולות ארץ-ישראל ולהגיע למרחקים. אנו חייבים להגות מכוניות בנקודות הרגישות של האימפריה, רצוי לעיני עם מוכא, שהבי רשים עושים בארצו כבתוך שלו. "מה יוכל להיות מתאים יותר מקאהיר, בירתה של מדינה העצמאית למראית-עין, שראש-משלתה מתמנה על-ידי המלך, כש תותח של טאנק בריטי מכוון אל ארמונו? ובכן - קאהיר."

התנגשות בגי רשות. אם כן, מה היו מטרת הפעולה בקאהיר?

הפיכת מלחמת-השיחרור בארץ-יש"ר ראל לגורם עולמי, והשתלבות במלחמה האנטי-אימפריאליסטית ברחבי תבל. ניצול הבקיעים שהחלו מתגלים בח"זית בעלות-הברית לקראת סוף המלחמה, ונסיון להתקשר עם הגורמים המתנגדים לתוכניות הבריטיות במרחב. בעיקר: צרפת וברית-המועצות.

ילין-מיר אינו מעמיד פנים כאילו לחי, או הוא עצמו, כבר היו חודרים השקפת עולם שמית מגובשת בשנת 1944. אין הוא טוען כי מטרתה העיקרית של הפעולה היתה ליצור ברית עיברית-ערבית. אולם ניצניה של השקפה זו כבר היו טמונים במעשה, והם היו ברורים גם לילין-מיר וגם לבית-צורי. כתב ילין-מיר, בהזרות מאופק:

"בשילטנו היתה קאהיר בירת מצרים, ארץ המרגישה עצמה מושפלת על-ידי אותו אויב. רצינו לנהוג בה כלוחמים, תוך הדגשת הכרתנו בריבוניות העם המצרי. לא היתה לנו, כמוכך, כוונה ואפשרות לבקש רשות משילטונות מצריים לביצוע ההתקן שות בלורד מוין. אך ענה היתה החלטתנו, שלא לפגוע במצרי, אורח או שוטר, בעת הפעולה.

"לא נזלם מעיני קובעי המטרה, כי המצרים הם ערבים. אך תוך בחינת כל המוסכמות הציוניות, ותוך ניתוח הגורמים הפועלים בארץ ובסביבה, הגיע לפחות כ"ך תב השורות האלה לידי מסקנה, שלא הער"בים הם אויבנו. לא בידיהם נמצא השילטון בארץ, ולא מהם אנו רוצים לקחתו לעצמנו. ואשר לעתיד, לא היה ספק, שהם יישארו תמיד יושבים בשכונתנו ובקרבתנו. "המטרה הראשונה היתה: ניטרול הגורם הערבי. הגברת המילחמה נגד הבריטים, השנואים גם עליהם, תשפיע לטובה על השקפתם עלינו. הם עשויים להסתפק בתפ"קיד זה צופים מן הצד. בתודעת העולם היתה אז העובדה, כי על גורל הארץ נאבקים שני כוחות: השילטון הבריטי-האימפריאליסטי והעם העברי, המייצג על יד המתחרת, המבקשת לעקור את השיל"טון הזה.

"לימים התפתחה גישה זו גם במיסגרת לחי. ניתן לה ביטוי בתמיכה בלתי-מסומ"גנג' במאבק של מצריים לביטול החוזה האנגלו-מצרי, בשנת 1946. היא התקדמה עד הצעה קונקרטיה להקמת פדרציה של ארצות המזרח התיכון, שבו השולב המ"דינה העברית. הצעה זו נוסחה בתוכני שהגיש מרכז לחי לוועדת החקירה של או"ם לעניין ארץ-ישראל, בשנת 1947. "הדחיפה להתפתחות זו ניתנה ללא ספק בחורף 1945, כאשר בעת מישפסם של אליהו חכים ואלהו בית-צורי בבית-הדין הצבאי המצרי היתה אהדת מצריים כולה בתונה ללוחמי לחי השבויים, והפגנות בתביעה לזכותם - של סטודנטים ונוער מצרי - התקיימו בחוצות קאהיר. וגם לאחר שהשניים נדונו למיתה, התארגנו הפגנות, שבהן נישאו כתובות: "אנו תוב"עים לשתר את המתקשים בלורד מוין. "אין להטיל ספק בכך, שפעולתם של שני אליהו, הופעתם ועמידתם, עוררו את קינאתם של חוגי צעירים בקרב העם המצרי, וזיירו אותם לפעולה."

* אותה שעה עצמה נוסח לראשונה רע"י המרחב השמי בחוברת מטעם תנועת "ארץ-ישראל הצעירה" (קבוצת במאבק), בחתימת אורי אבנרי.